



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 377

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 249 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI și celor ale anexei nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.....	2–4
Decizia nr. 265 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	4–5
Decizia nr. 448 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță	6–8
Decizia nr. 504 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	8–9
Decizia nr. 528 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă	10–11
Decizia nr. 630 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.....	11–12
Decizia nr. 632 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	13–14
Decizia nr. 693 din 20 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408 ¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 249**

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI și celor ale anexei nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și ale lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Mihail Decean în Dosarul nr. 954/30/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 861/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 954/30/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu dispozițiile art. 11 alin. (1) și ale lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.** Excepția a fost ridicată de Mihail Decean cu prilejul soluționării unei cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate instituie un mod de salarizare care creează o inegalitate vădită între nivelul indemnizațiilor acordate judecătorilor de la instanțele obișnuite și procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și celor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate

Organizată și Terorism. Astfel, consideră că elementele de stabilire a salarizării personalului prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt nivelul instanțelor sau parchetelor, funcția deținută și vechimea în magistratură, dintre acestea esențială fiind vechimea în magistratură. Întrucât ultima condiție nu mai este cerută procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și celor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, se creează o discriminare între aceștia și ceilalți magistrați. De asemenea, arată că, potrivit celor reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. VI/2007, „folosirea drept criteriu de diferențiere a tratamentului salarial pentru magistrați doar apartenența la anumite segmente restrânse de realizare a justiției, pe considerentul că domeniile în care ar activa ar reclama o specializare particularizată și un risc deosebit, nu se poate justifica atât timp cât varietatea infinită a situațiilor de coliziune cu legea ce se pot ivi și a timpului de reacție necesară pentru asigurarea ordinii de drept presupune eforturi chiar mai importante și riscuri profesionale mai accentuate în multe alte cazuri decât cele pentru care s-a instituit tratamentul salarial preferențial”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că criteriile utilizate pentru stabilirea salariului judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți nu se aplică în mod obligatoriu cumulativ, ci în funcție de situație. De asemenea, arată că în ceea ce privește salarizarea procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și a celor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, principalul criteriu de departajare a salarizării magistraților este nivelul instanței sau al parchetului, dar au fost avute în vedere și alte criterii specifice (activitatea desfășurată, lucrul pe teren, riscurile profesionale mai mari). De asemenea, mai arată că judecătorii desfășoară activități diferite de cele ale procurorilor, iar regulile de organizare și funcționare a parchetelor sunt diferite de cele ale instanțelor judecătorești. În ceea ce privește încadrarea procurorilor în Direcția Națională Anticorupție și în Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, observă că legiuitorul a menținut regula numirii acestora, iar nu a promovării. Aceștia

exercită funcția pe o durată temporară în cadrul acestui parchet, ei revenind pe postul deținut anterior. Susținerea că în vederea numirii nu este necesar ca procurorul în cauză să aibă grad profesional de procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este corectă, însă tocmai acest fapt duce la concluzia inexistenței unor reguli diferite de promovare în profesie între judecători și procurori.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 11 alin. (1): *„Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salariați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.”*

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și prevederile lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, care stabilește coeficienții de multiplicare pentru indemnizațiile judecătorilor, procurorilor și ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin art. 48 alin. (1) pct. 7 din cap. VI al părții a III-a din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Soluția legislativă a art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 a fost preluată însă în cuprinsul art. 11 din secțiunea a 2-a a anexei nr. VI la actul abrogator, cu următoarea redactare: *„Pe durata exercitării funcției, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită pe baza*

coeficienților de ierarhizare prevăzuți la nr. crt. 3, 4 și 6—10 din anexa nr. VI/1, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.”

De asemenea, dispozițiile care reglementează coeficienții de ierarhizare pentru judecători, procurori, magistrați-asistenți și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor sunt cuprinse în anexa nr. VI/1 din Legea-cadru nr. 330/2009.

Prin urmare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 11 din anexa nr. VI și cele ale anexei nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009.

Curtea constată în continuare că, prin Decizia nr. 861 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 28 iulie 2009, s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, în raport cu aceleași prevederi din Legea fundamentală și prin analizarea unor argumente asemănătoare. Cu acel prilej, respingând ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate, a reținut că „esențială în definirea cadrului juridic analizat este stabilirea gradului instanțelor sau parchetelor pe lângă care magistrații, fie ei procurori, judecători sau magistrați-asistenți, funcționează”.

Astfel, atât Direcția Națională Anticorupție, cât și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism funcționează în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Poziția ierarhică superioară a acestor structuri este justificată de importanța obiectivului activității acestora, care urmărește combaterea unor infracțiuni cu pericol social deosebit de grav, și de impactul major pe care aceste infracțiuni îl au în prezent în societate.

Așa cum s-a reținut prin Decizia nr. 1.220 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008, conferirea acestei poziții superioare în ierarhia parchetelor a determinat și posibilitatea conferită membrilor acestor structuri de a dobândi gradul profesional corespunzător nivelului parchetului sau structurii în care funcționează. Prin aceeași decizie, Curtea a arătat că „legiuitorul este liber să deroge de la regulile generale de promovare în funcții, atât timp cât soluția legislativă impusă este justificată în mod obiectiv și rațional”, iar avansarea în ierarhia parchetelor a Direcției Naționale Anticorupție, conform modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, a fost considerată ca fiind o astfel de împrejurare obiectivă.

Curtea observă însă că, întrucât doar apartenența la o astfel de structură justifică diferența de tratament juridic criticată de autorul excepției, art. 11 din anexa VI la Legea-cadru nr. 330/2009 specifică faptul că indemnizația se acordă doar *„pe durata exercitării funcției”*.

În concluzie, în acord cu cele statuate prin Decizia nr. 861/2009, Curtea reține că „o atare diferențiere este una justificată în mod obiectiv și rațional și că discriminarea salarială ar fi apărut numai atunci când legiuitorul nu ar fi ținut cont de poziția superioară a parchetului sau instanței de judecată, după caz”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din anexa nr. VI și celor ale anexei nr. VI/1 la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mihail Decean în Dosarul nr. 954/30/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” din Galați în Dosarul nr. 1.257/121/2009 al Curții de Apel Galați — Secția pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 909/R din 12 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.257/121/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Excepția a fost ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” din Galați într-un dosar având ca obiect un litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin conținutul textelor criticate, legiuitorul a instituit reguli diferite, creând premisa încălcării principiului previzibilității normei de drept. Art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, în conformitate cu care lipsa mențiunilor din decizia de sancționare constituie motiv de nulitate absolută a deciziei, este neconstituțional, deoarece, contractul individual de muncă fiind de natură convențională, sancțiunea prevăzută nu poate fi nulitatea absolută, ci, eventual, nulitatea relativă. Prin modalitatea de reglementare s-a creat un regim discriminatoriu, excesiv și ambiguu împotriva angajatorului.

Curtea de Apel Galați — Secția pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, prevederi ce au următorul conținut: „*Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:*

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;

b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;

c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 267 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;

d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;

e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;

f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 privind liberul acces la justiție din Constituția României și în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că textul de lege criticat se înscrie printre cele care au ca scop asigurarea stabilității raporturilor de muncă, a desfășurării acestora în condiții de legalitate și a respectării drepturilor și îndatoririlor ambelor părți ale raportului juridic de muncă. În același timp, sunt menite să asigure apărarea drepturilor și intereselor

legitime ale salariatului, având în vedere poziția obiectiv dominantă a angajatorului în desfășurarea raportului de muncă.

Aplicarea sancțiunilor disciplinare și, în mod special, încetarea raportului de muncă din voința unilaterală a angajatorului sunt permise cu respectarea unor condiții de fond și de formă riguros reglementate de legislația muncii, în scopul prevenirii eventualelor conduite abuzive ale angajatorului.

Mențiunile și precizările pe care în mod obligatoriu trebuie să le conțină decizia de aplicare a sancțiunii disciplinare au rolul, în primul rând, de a-l informa concret și complet pe salariat cu privire la faptele, motivele și temeiurile de drept pentru care i se aplică sancțiunea, inclusiv cu privire la căile de atac și termenele în care are dreptul să constate temeinicia și legalitatea măsurilor dispuse din voința unilaterală a angajatorului.

Angajatorul, întrucât deține toate datele, probele și informațiile pe care se întemeiază măsura dispusă, trebuie să facă dovada temeiniciei și legalității acelei măsuri, salariatul putând doar să le combată prin alte dovezi pertinente. Astfel, mențiunile și precizările prevăzute de textul de lege sunt necesare și pentru instanța judecătorească, în vederea soluționării legale și temeinice a eventualelor litigii determinate de actul angajatorului.

De altfel, aceste considerente au fost reținute și prin Decizia nr. 319 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007, și prin Decizia nr. 383 din 7 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 31 august 2005, când, analizând conformitatea art. 268 din Codul muncii cu dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 45 din Constituție, Curtea a respins criticile formulate ca fiind neîntemeiate.

De asemenea, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 1.675 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 19 februarie 2010, și prin Decizia nr. 1.412 din 3 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Spitalul Clinic Județean de Urgență „Sfântul Apostol Andrei” din Galați în Dosarul nr. 1.257/121/2009 al Curții de Apel Galați — Secția pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 448

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. în Dosarul nr. 1194.1/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1194.1/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002, care abrogă art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „fac inexistentă egalitatea în drepturi dintre creditor și debitor, imposibilă exercitarea dreptului la apărare al debitorului și restrângerea exercițiului drepturilor acestuia, fără nicio justificare constituțională”, ceea ce încalcă prevederile art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 24 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție. În continuare, arată că dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 6 alin. (1) și (2) din

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „întrucât posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului la proprietate”. De asemenea, textele criticate contravin art. 20 alin. (2) din Constituție, fiind în neconcordanță cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu asigură dreptul la un proces echitabil pentru toate părțile. Totodată, art. 1 alin. (2) încalcă art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „deoarece prevăd actualizarea majorărilor și penalităților cu rata inflației, indiferent dacă prin cererea creditorului s-a solicitat sau nu acest lucru”; art. 6 alin. (4) este contrar art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5) din Constituție, „având în vedere că înmânarea de îndată a ordonanței echivalează cu pronunțarea judecătorului înainte de a se administra orice probe”; art. 8 alin. (1) contravine art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, „întrucât se face trimitere la exercitarea căii de atac sau a unei acțiuni în justiție de sine stătătoare, care nu este prevăzută de Codul de procedură civilă”, iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește numai competența, iar nu și conținutul cererii în anulare, precum și limitele în care poate fi atacată ordonanța emisă de judecător; art. 10 contravine art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, „deoarece nu exclude posibilitatea formulării contestației la executare alternativ, simultan sau ulterior cererii de anulare”. Mai arată că executarea silită în temeiul titlului executoriu emis potrivit ordonanței „poate fi privită ca o atingere adusă patrimoniului debitorului și ca o măsură nelegală constând în diminuarea acestui patrimoniu pentru realizarea abuzivă a creditorului”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță.

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001 și a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001:
„(1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.

(2) Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.”;

— Art. 4 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001:
„(2) În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001:
„(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată. [...]

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001:
„(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.”;

— Art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001:
„(1) Cel interesat poate face contestație la executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

(2) Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.”;

— Articolul unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002: *„Articolul 11 se abrogă.”* Art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 avea următorul conținut: *„Prevederile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări; art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime; art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare; art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți; art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate; art. 136 alin. (1) și (5) conform cărora proprietatea este publică și privată, cea privată fiind inviolabilă, în condițiile legii organice și art. 126 alin. (2) potrivit căruia competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege. De asemenea, este invocată încălcarea art. 20 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul persoanei la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, răspunzând unei critici identice a statuat că aceasta este neîntemeiată.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, care urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații contractuale de plată a unor sume de bani. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Modul în care instanțele judecătorești admit sau resping cererile de probațiune reprezintă o problemă de aplicare, iar nu de constituționalitate a textului de lege. Împotriva hotărârii de respingere a cererii în anulare debitorul poate declara recurs, care se judecă conform normelor dreptului comun, iar împotriva titlului executoriu poate formula contestație la executare, potrivit normelor Codului de procedură civilă.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.201 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 25 ianuarie 2008, referitor la critica de neconstituționalitate îndreptată împotriva dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002, Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 721 din Codul de procedură civilă, dispozițiile codului alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă și comercială, aplicându-se în materiile prevăzute de alte legi în măsura în care acestea nu cuprind dispoziții potrivnice. Totodată, Curtea a constatat că, în urma modificărilor aduse prin legea de aprobare, Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 conține reglementări în sensul aplicării regulilor procedurale de drept comun doar în cazuri exprese, acolo unde legiuitorul a considerat necesară trimiterea directă la prevederile aplicabile din Codul de procedură civilă, astfel că, din acest punct de vedere, caracterul superfluu al reglementării abrogate este evident.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 4 al articolului unic din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, în ansamblul său, precum și, în special, a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din această ordonanță, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. în Dosarul nr. 1194.1/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-Asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 504

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Radu Ciprian Mureșan în Dosarul nr. 12.336/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 aprilie 2010, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 20 aprilie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.336/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2¹) din Legea**

nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Radu Ciprian Mureșan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21, 53, 56 și 124 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât condiționează apărarea pe cale judiciară, în cazul proceselor având ca obiect împărțirea de bunuri, de plata unor taxe de timbru împovărătoare.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2¹) din Legea nr. 146/1997, în realitate, așa cum rezultă atât din obiectul litigiului aflat pe rolul instanței de judecată, cât și din motivarea excepției, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin pct. 3 al articolului unic din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009.

Textul de lege are următorul cuprins:

— Art. 3 lit. c): „Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel: [...]”

c) cereri pentru:

— stabilirea calității de moștenitor — 50 lei/moștenitor — stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale;

— cereri de raport — 3% la valoarea bunurilor a căror raportare se solicită;

— cereri de reducere a liberalităților — 3% la valoarea rezervei care urmează a fi reîntregită prin reducerea liberalităților;

— cereri de partaj — 3% la valoarea masei partajabile.

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art. 2 alin. (1).”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 — *Contribuții financiare* și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*. Este invocată și încălcarea art. 6

din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997, pentru critici similare ca în prezenta cauză, Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 220 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 18 martie 2008, și Decizia nr. 813 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, constatând că acest text de lege este constituțional.

Astfel, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a mai reținut, că pentru aceleași considerente, textul de lege criticat nu cuprinde prevederi de natură să aducă atingere principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, consacrat de art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Radu Ciprian Mureșan în Dosarul nr. 12.336/211/2009 al Judecătorei Cluj-Napoca — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 528

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Autocamioane și Autobuze AB” — S.A. Brașov în Dosarul nr. 3.041/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.041/62/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Autocamioane și Autobuze AB” — S.A. Brașov într-un dosar având ca obiect o cerere de încuviințare a unui sechestrului judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece permit unei terțe persoane să pretindă și să împiedice titularul dreptului de proprietate asupra unui bun să exercite în mod direct și absolut atribuțiile conferite de calitatea de proprietar. Prin dispozițiile criticate se creează posibilitatea ca un terț față de proprietarul bunului să scoată bunul respectiv din sfera de dispoziție juridică a proprietarului înainte ca instanța de judecată să se fi pronunțat cu privire la valabilitatea titlului de proprietate, proprietatea privată fiind încălcată prin limitările aduse dreptului de proprietate din perspectiva atributelor sale, încălcându-se astfel principiul constituțional al garantării dreptului de proprietate exprimat în cuprinsul art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Sunt încălcate, de asemenea, dispozițiile constituționale ale art. 45 din Constituție privind libertatea economică, fiind înfrântă și libertatea comerțului, întrucât se blochează posibilitatea transferului dreptului de proprietate cu privire la bunurile asupra cărora se instituie o asemenea măsură. Prin dispozițiile art. 598 din Codul de procedură civilă se încalcă și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la respectarea bunurilor. Astfel, deși

dreptul de proprietate apare din punct de vedere juridic intact, măsura sechestrului judiciar instituită de dispozițiile art. 598 din Codul de procedură civilă îi atribuie un caracter precar, deoarece situația juridică a bunurilor ce formează obiectul cererii de sechestr se află în incertitudine dispozițională, aducându-se astfel atingere înseși substanței dreptului de proprietate.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 598: „*Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.*”;

— Art. 600: „*Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. 3. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. Dispozițiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.*”

Paza bunului sechestrat va fi încredințată persoanei desemnate de părți de comun acord, iar în caz de neînțelegere, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situării bunului ce urmează a fi pus sub sechestr și-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestrului. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat și instanței care a încuviințat măsura.

Administratorul-sechestrului va putea face toate actele de conservare și administrare, va încasa orice venituri și sume datorate și va putea plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea

sta în judecată în numele părților litigante cu privire la bunul pus sub sechestru, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanței care l-a numit.

Dacă administrator-sechestru a fost numită o altă persoană decât deținătorul, instanța va fixa, pentru activitatea depusă, o sumă drept remunerație, stabilind, totodată, și modalitățile de plată.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate, în art. 45 privind libertatea economică și în art. 135 alin. (2) lit. g) privind economia, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici asemănătoare, prin numeroase decizii, constatând că sunt constituționale.

Astfel, de exemplu, Curtea s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 315 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, și prin Decizia nr. 621 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.125 din 13 decembrie 2005.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Autocamioane și Autobuze AB” — S.A. Brașov în Dosarul nr. 3.041/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 630
din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției

Tudorel Toader — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor

aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Szabo Tiberiu, Szabo Ildiko Anna și Mogyoros Vasile Csaba în Dosarul nr. 138.1/96/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 138.1/96/2008, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.**

Excepția a fost ridicată de Szabo Tiberiu, Szabo Ildiko Anna și Mogyoros Vasile Csaba cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 420 din 12 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Harghita.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5), art. 11, art. 16 alin. (1), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 61 alin. (1), art. 73 alin. (3) lit. I), art. 115 alin. (4)—(6), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (2)—(5), art. 129 și ale art. 141, prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale Protocolului nr. 12 la Convenție, pe cele ale art. 2 paragraful 1, ale art. 7 și art. 23 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și „toate celelalte convenții privind nondiscriminarea în materie de remunerare”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008, dispoziții abrogate prin Legea nr. 76/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, anterior sesizării sale, prin Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, ceea ce a determinat intervenția legiuitorului, care, prin Legea nr. 76/2009 pentru aprobarea acestei ordonanțe de urgență, a abrogat atât art. I și art. II, cât și art. V din ordonanța de urgență.

Așa fiind, Curtea constată că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior sesizării Curții, urmează ca excepția să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I, II și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Szabo Tiberiu, Szabo Ildiko Anna și Mogyoros Vasile Csaba în Dosarul nr. 138.1/96/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 632

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Gheorghe Platon în Dosarul nr. 1.987/180/2008 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.987/180/2008, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gheorghe Platon într-o cauză civilă ce are ca obiect o plângere împotriva încheierii de Carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sfera actelor și faptelor juridice prevăzute de art. 38 din Legea nr. 7/1996 nu este determinată decât prin condiția evazivă impusă de lege, respectiv să fie în legătură cu imobilele cuprinse în Cartea funciară. Consideră că textul de lege criticat permite notarea în Cartea funciară a oricărui aspect, ceea ce conduce la grevarea imobilului înscris și instituie limitări nejustificate în ceea ce privește exercițiul dreptului de proprietate.

Apreciază că, deoarece în lege nu se determină decât cu titlu exemplificativ ce tipuri de situații sunt supuse notării, se poate ajunge la notarea unor acte sau fapte străine, care în realitate nu au nicio legătură cu imobilele cuprinse în Cartea funciară. Arată că această situație aduce îngrădire dreptului de proprietate în privința exercitării acestuia sub ansamblul tuturor atributelor sale, fără ca cineva să poată interveni și impune limitări. Consideră că prevederea supusă controlului de constituționalitate echivalează cu grevarea imobilului cu o sarcină,

întrucât limitează exercițiul liber și neîngrădit al dreptului de proprietate.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând în acest sens că notarea drepturilor și faptelor prevăzute în cuprinsul textului de lege criticat poate fi cenzurată de instanță pe calea plângerii. Posibilitatea notării unei sfere largi de acte și fapte nu împiedică prin ea însăși exercitarea atributelor dreptului de proprietate, ci aduce la cunoștința terților existența acestor împrejurări, cu efect de opozabilitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție. Arată în acest sens că, în materia publicității imobiliare, inopozabilitatea a fost definită ca fiind sancțiunea cu caracter civil ce lipsește de eficacitate actele sau faptele juridice cu privire la care nu s-au efectuat formalitățile de publicitate imobiliară prevăzute de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, având următorul conținut: „*Actele și faptele juridice, privitoare la drepturile personale, la starea și capacitatea persoanelor în legătură cu imobilele cuprinse în cartea funciară, vor putea fi înscrise, la cerere, cu efect de opozabilitate pentru terțe persoane*”.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi privind dreptul de proprietate privată și art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private.

Curtea constată că, potrivit alin. (1) al art. 44 din Constituție, dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate, conținutul și limitele acestor drepturi fiind stabilite de lege. Așadar, legiuitorul are posibilitatea ca, în considerarea unor interese specifice, să instituie reguli care să armonizeze și incidența altor drepturi fundamentale ale cetățenilor decât cel

de proprietate, într-o interpretare sistematică a Constituției, astfel încât ele să nu fie suprimate prin modul de reglementare a dreptului de proprietate.

Totodată, Curtea a reținut constant în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este „competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat”.

Înscrierea actelor și faptelor juridice, privitoare la drepturile personale, la starea și capacitatea persoanelor în legătură cu

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Gheorghe Platon în Dosarul nr. 1.987/180/2008 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 693

din 20 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 20 mai 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 28 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.822/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală.**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Moldoveanu în Dosarul nr. 3.822/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 mai 2010 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când,

Excepția a fost ridicată de Mihai Moldoveanu cu ocazia examinării cererii de revizuire formulată împotriva Sentinței penale nr. 134 din 8 iunie 1998, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 554/1996, sentință rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 4.332 din 7 noiembrie 2000, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 1.056/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 21, art. 53 și art. 129, deoarece „limitează dreptul unor părți ale unuia și aceluiași proces penal de a exercita căile legale de atac”, iar „legiuitorul nu poate suprima dreptul substanțial al unei părți interesate de a exercita căile de atac.” În acest sens, arată că „accesul liber la justiție nu se referă exclusiv la acțiunea introductivă la prima instanță de judecată, ci și la sesizarea oricăror alte instanțe care, potrivit legii, au competența de a soluționa fazele ulterioare ale procesului, inclusiv, așadar, la exercitarea căilor de atac [...]”

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, introduse prin art. I pct. 3 din Legea nr. 576/2004 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408¹ alin. 2 lit. a) și b) și alin. 11 lit. a) și b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Moldoveanu în Dosarul nr. 3.822/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 mai 2010.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Partea I, nr. 1.223 din 20 decembrie 2004, și modificate prin art. I pct. 199 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, dispoziții care au următorul conținut: „Pot cere revizuirea:

a) persoana al cărei drept a fost încălcat;

b) soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia; [...];

Când instanța constată că cererea este fondată:

a) desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, cu aplicarea dispozițiilor din capitolul III, secțiunea II, înlătură consecințele încălcării dreptului;

b) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II.”

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 408¹ din Codul de procedură penală reglementează procedura revizuirii în cazurile în care s-a pronunțat o hotărâre definitivă în cauzele penale în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Autorul excepției solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate, deoarece consideră că acestea limitează dreptul unor părți ale unuia și aceluiași proces penal de a exercita căile legale de atac.

În condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție și folosirea căilor de atac, Curtea constată că aspectele criticate vizează domeniul autorității legiuitoare, ceea ce contravine art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Magistrat-asisten-șef,
Doina Suliman

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

